

ABRIL 1870

LA CAMPANA DE GRACIA

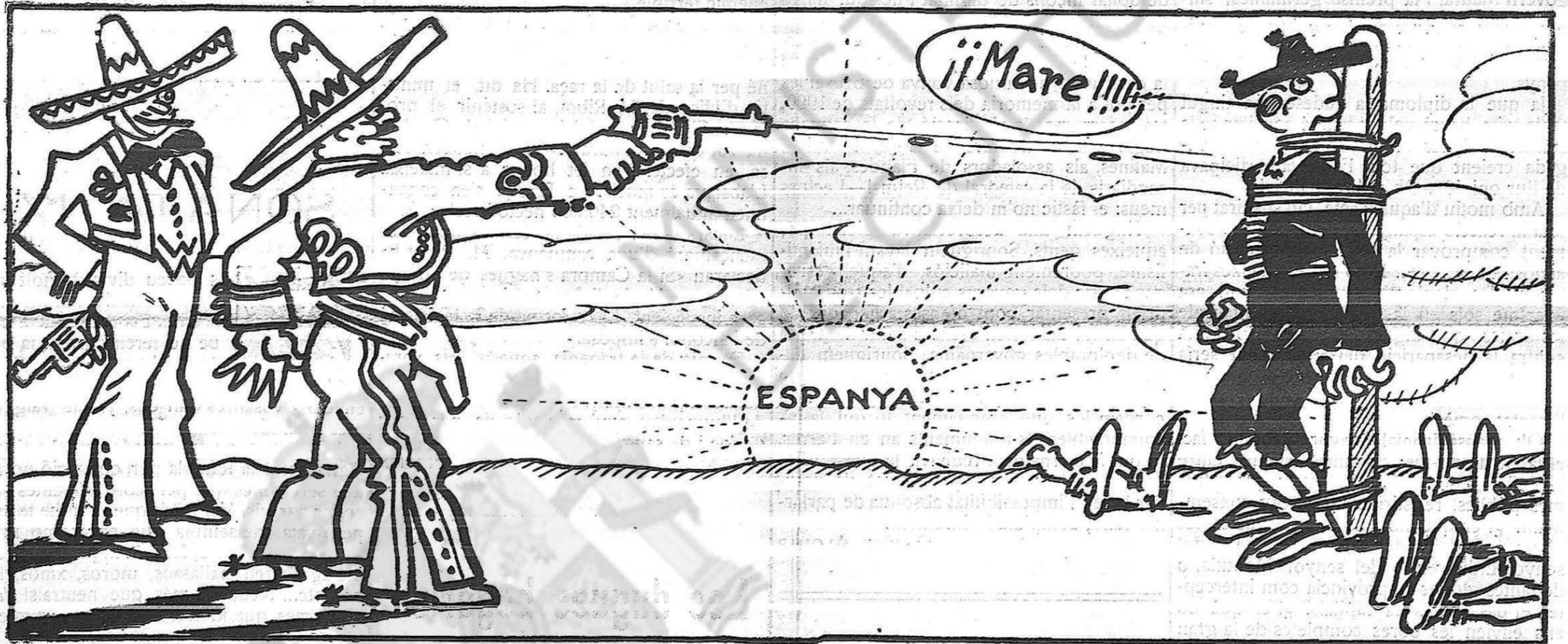
DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

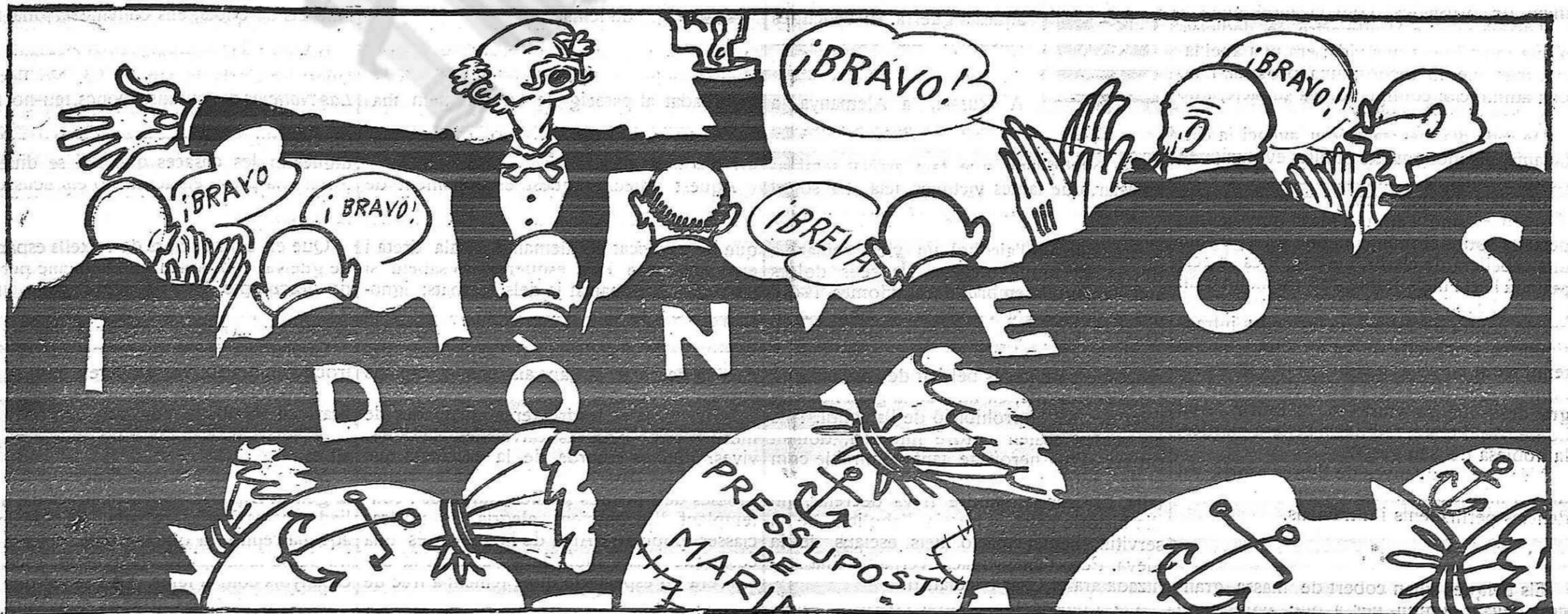
ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

A MÈXIC

—Tombem'n-hi un altre?
—Tombem-lo.

A ESPANYA

—La neutralitat és la salvació!... La neutralitat és la vida!
—Bravo!... Bravo!...

La vil neutralitat

Que Espanya no ha d'intervenir amb les armes en el conflicte europeu, és cosa en la qual tots estem aquí d'acord. Existeix per a això una raó suprema: i és que Espanya no podria intervenir-hi, encara que volgués. Per tant, la qüestió de la neutralitat efectiva espanyola, no val la pena de discutir-la. Parlar d'una cosa impossible és perdre el temps.

Però són molts els que aquí han dut el criteri neutralista fins al camp del pensament i la consciència. Hi ha homes i periòdics que no volen dir res, que es neguen a manifestar cap opinió favorable o adversa als bel·ligerants. A tals homes i periòdics els recomanem les següents paraules del professor suïç Godet: «La neutralitat moral no és possible més que per aquells qui careixen de moral».

L'ombra

La supressió de l'anomenat monument an en Ferrer incorpora altra vegada una qüestió originalment espanyola a la gran qüestió de la guerra europea. Si algun espanyol podria dubtar de la representació de l'Estat alemany en aqueix conflicte, el petit fet de Brusel·les el treuria de l'incertitud... — I dic l'Estat alemany, i no la nació alemanya, perquè en els dies memorables d'octubre de 1909 els carrers de Berlín varen presenciar també manifestacions de protesta contra el govern Maura, i la premsa germànica, singularment el *Berliner Tageblatt*, va extreure la nota d'indignació, en termes que sorprendrien als seus novells amics d'Espanya.

Ja que la diplomàcia tudesca ha tingut tants èxits, haurà volgut també concitar-se la solidaritat de les dretes espanyoles, tal vegada creient que tota Espanya participava de llur opinió... Oh pobre malícia!

Amb motiu d'aqueix acte, tan suspirat per tota la reacció espanyola, hem pogut novament comprovar la total incomprensió de la nostra bona gent. Però entre aqueixes frases buides, deplorables, ineptes, vull ara fixar-me sols en la de cert representant de les dretes, que digué: «La millor protesta contra la desaparició del monument seria enviar als alemanys una col·lecció completa de les obres de'n Ferrer, i així comprendrien l'atentat comès!»

Oh mansa ironia! Senyor incògnit, faci el favor de dir-me: Quantes estatuës, entre les infinites dedicades als nostres grans homes públics, resistirien una prova consemblant? ¿Per què no ens envien vostès les obres completes del senyor Sagasta, o del senyor Elduayen, o del senyor Montilla, o de tantes glories de província com intercepten el pas a totes les capitals? ¿Per què no ens envien les obres completes de la gran majoria d'homes immortalitzats en les plaques de Madrid i... Barcelona? Amb l'agravament de que vostès, en cada una d'aqueixes immortalitzacions, han volgut venerar la memòria del personatge; i en canvi el monument de Brusel·les, com el monument a Delabarre erigit a Montmartre, se dedicava a una mort i no a una vida; era una apel·lació, més que un record; una protesta, i no una admiració; commemorava un acte, i no una obra ni una persona.

De cada dia més, tant com avenci la ciutadania, els monuments públics evolucionen desde l'idolatria al símbol. No serà la vana figura dels desapareguts lo que s'intentarà perpetuar; sinó l'àura d'ideal que haurà deixada sobre el món com una estela o com una cabellera de claror. I encara més se perpetuarà l'acte memorable, representatiu d'un pas en el camí de la millora humana, o l'exercici contra un retorn de les velles intransigències i crudeltats. No se dirà: «Aquí teniu (com en els cementiris) l'imatge de tal home.» — Sinó: «Aquí teniu el moment de grandesa que va viure—o va morir...—tal home. Aquí teniu, reduïda a bellesa plàstica, la noblesa del seu gest.»

Més que muntanyes de llibres morts, val un sol minut o una sola paraula de transcendències permanents i ultravitals.

.*

Els belgues s'han cobert de massa grandesa davant el món, per a que avui pugui bescantar-los qualsevol plumífer. El nom de

Bèlgica té ja un valor d'eternitat que no lograrà mai el nom de Germania. Tota la balumba filosòfica d'Alemanya, tot el seu especialisme eixut i esterilitzador, són nul·litats a la vora del gran No de Bèlgica davant l'incalificable violació de la seva frontera.

El petit monument derruït a Brusel·les no estava dedicat a un home, sinó a una idea; a una idea de llibertat religiosa i política, de estupefacció davant la persistència de repressions que's creia ja històriques, totalment desterrades. Encara que's demostrés que'ls bons brusel·lesos s'erren errats, llur intenció romandria sempre noble i generosa. I avui, coronats ja davant el món com a veritables hèroes i martres de la llibertat, mereixedors de que se'ls tributin tots els monuments i no ja d'erigir-los, són ells qui han de donar lliçons de dignitat i no qui n'han de rebre!

Per lo demés, resulta d'un sarcasme vergonyós el que les nostres dretes s'alegrin de la destrucció de la llosa votiva de Brusel·les per odi a la memòria dels revoltats de 1909, tot encarregant la vindicació de la setmana tràgica als destructors de Lieja, Lowaina, Malines, als assoladors de Flandes, als incendiàries de la catedral de Reims!—Lectors meus: el fàstic no'm deixa continuar...

Tinguem una despreciativa pietat per aqueixes gents. Sonriguem davant l'infantilisme, pobrement maliciós, d'aquell error geocèntric dels governs culpables, qui voldrien presentar com ofenses a Espanya lo que en tot cas serien ofenses a llur memòria de deplorables governants. Sonriguem davant els qui voldrien convertir el tribut a un espanyol en una injúria contra Espanya. I recordem-los que precisament lo qui fa incommovibles els monuments an en Ferrer, lo qui fa eternament rediviva la qüestió Ferrer, consisteix en l'impossibilitat de liquidar-la; en l'impossibilitat absoluta de parlar-ne, clara, completa i lliurement.

GABRIEL ALOMAR

La mort de l'absenta

A hi ha un vençut definitiu an aquesta guerra. El vençut és l'alcohol. Els bel·ligerants que entre ells se maten, tenen alhora un enemic comú.

A Rússia, a Alemanya, a França, la guerra a l'alcohol ha estat declarada. El terrible adversari de l'humanitat d'avui, que tant arrelat semblava estar, que tantes víctimes feia, ha sofert en pocs mesos un seguit de derrotes que'l deixen completament fora de combat.

Era l'afició a l'alcohol un vici secular, a Rússia. El mujik ofegava els seus dolors amb la beguda embrutidora. Homes i dones se donaven a l'ubriaguesa amb passió irresistible. Les riques possibilitats d'aquell poble, el seu esdevenidor lluminós d'esperances, eren entelats pel haf de l'aguardent. I heu's-aquí que, en mig de la gran lluita, el Czar decreta la prohibició de l'alcohol. Tots els russos acaten l'ordre imperial, donant proves d'un heroïsme tant admirable com el dels soldats qui guerregen al front de batalla. El Czar Alexandre II va decretar, un dia històric per a la Rússia, l'abolició de la servitut, l'emancipació dels esclaus de la gleba. Però l'emancipació veritable l'ha realitzada ara el Czar Nicolau II.

I a França? Qui hauria cregut possible que allí l'absenta pogués, tot-d'una, desapa-

reïxer? La sinistra beguda verda era la beguda nacional francesa. Engolien el líquid emmetzinador des de l'obrer miserable a l'intel·lectual que necessitava el Pernod per a fer funcionar son cervell. Doncs bé: quasi sense oposició, després d'unes quantes hores de debat, ha sigut votada per la Cambra de diputats una llei que prohibeix la fabricació, la circulació i la venda de l'absenta.

Els interessos creats? El negoci dels fabricants i dels industrials? Els ingressos del Tresor? Res d'això ha fet vacillar al Govern que ha presentat la llei, ni als representants del país que l'han votada. I a fè que'ls materialment perjudicats per la llei representen un nombre enorme. En 500,000 establiments de begudes se servia absenta, sense comptar les fondes i els restaurants. Per l'impost a que estava sotmesa, l'absenta donava de 60 a 70 mil·lions de francs cada any.

Mes aquestes consideracions no han valgut davant el noble anheli de regeneració que, per contracop, la guerra actual ha fet néixer en els pobles. El líquid amargant minvava la salut física i moral de la raça francesa. El ponent del projecte de llei va presentar estadístiques que proven l'influència de l'absenta en l'augment dels casos d'alienació mental. En 1907, hi havia en els manicomis de França 10,000 boigs d'origen alcohòlic, la majoria d'ells bevedors d'absenta. Des de 1871, la xifra total de boigs ha crescut de 68 per cent. En els darrers vint anys, la xifra de boigs alcohòlics ha passat del 20 al 36 per cent. Era necessari, doncs, que la França se defensés contra aqueix enemic terrible.

La defensa ha vingut. La derrota de la beguda verda ha estat completa. La votació de la Cambra equival a una batalla del Marne per la salut de la raça. Ha dit, el ministre d'Hisenda, M. Ribot, al sostenir el projecte: «El Govern sol·licita avui de la Cambra un vot que la honorarà.» La Cambra francesa, en efecte: s'ha fet honor a sí mateixa. L'absenta és morta. I a França s'en consumeix anualment 240,000 hectòlitres!

Encara la llei votada no és més que'l començament d'una campanya. M. Ribot ha declarat: «Si la Cambra s'hagués de limitar a la supressió de l'absenta, hauria fet una cosa insuficient. La reforma de la legislació de l'alcohol s'imposa.»

En mig de la tragèdia, aquests fets, verament transcendentals, ens confirmen en els nostres optimismes respecte a la sort futura de l'humanitat, avui mig-colgada per l'ona de foc i de sang.

FULMEN

Les dugues bogeries

S'ha acabat el Carnaval. Durant aquests vuit dies darrers, del Dijous-Gras a l'enterro del Carnestoltes, no'ns hem entès de feina.

Hem ballat aristocràticament al *Tabarin*, hem rigut al «Teatro Español», hem arrambat a la «Bohemia Modernista», hem badat al passeig de Gracia, hem madrugat mirant la rua, hem tastat totes les emocions pessigollesques de la bogeria alegre d'aquests dies.

Aquest tràfec i aquest estalonament de gatzara, no'ns ha deixat temps per a llegir diaris i ja no'ns recordem dels centímetres que han avençat els alemanys a l'ala dreta i els francesos a l'ala esquerra; no sabem si els russos han baixat ja dels Càrpats; ignorem si els zeppelins han deixat ja Londres més llisa que una bola de billar, i no hem tingut ocasió d'averiguar si l'espavilada Itàlia s'ha decantat ja cap als uns o cap als altres.

¿Qui pensa en les trinxeres curullades de morts veient aquelles carretades de dones vives? ¿Qui es recorda de la desolació que regna en les llars belgues, sentint les rialles grosses dels nostres satisfets burgesos i contemplant l'inconscient alegria de nostres classes populars? Això de la guerra és una cosa que passa molt lluny i això de la barrila era un espectacle que'l teníem a frec de morro.

Però ara ja hem pait el xampany, les dò-

nes alegres han tornat els llempants vestits a cà la *Prendera*; hem llençat els nassos postigos al clavegueró; ens hem tret els darrers confetti dels recons de la samarreta i ens hem posat al front una ditada de cendra. Hem començat la penitència.

Ara, novament asseguts en la nostra còmoda butaca de neutrals, oblidarem la bogeria alegre del Carnaval per a dedicar altra volta l'atenció a la bogeria tràgica de la guerra.

JEPH DE JESPU

Francesc Giner de los Ríos

Abans d'ahir, dijous, després de llarga malaltia, i a una avançada edat, morí a Madrid el savi catedràtic don Francesc Giner de los Ríos.

Ocupava un lloc preeminent en el professorat espanyol, havent-se dedicat especialment al ram de la filosofia. Deixa un gran nombre d'obres i traduccions que perpetuaràn per moltes i moltes generacions la seva bona memòria.

Era un ferm i convençut republicà, però, degut a la seva extraordinària modestia, no havia volgut figurar mai en política, per més que als seus bons consells acudien sovint els prohoms del republicanisme.

Gran amic de l'autonomia, havia demostrat en diferents ocasions una sincera simpatia per a Catalunya, regoneixent com a bones les aspiracions dels catalans.

La seva austeritat era tan gran com el seu talent.

Descansi en pau.

SONATA IX

os heu divertit molt per Carnestoltes?, millor, vos felicito. Els del requetè també ho feren corrent la pólvora a la rambla de Santa Mònica. Vos felicito i vos envejo a vosaltres i an ells, jo em vaig fúmer de fàstic.

Les tres o quatre vegades que he tingut d'atravesar la Rambla per obligació no me han servit més que per rebre empentes i escoltar agravis. Veritat, és que m'hi he tornat, però vaja, me sembla que encara no m'he tret de dintre tot el rei que hi portava. Com me agradaren pallassos, moros, xinos, bebés, etc... Neutrals! més que neutrals! *Idóneos*, més que idóneos! Afarta'm i digue'm moro, veus-aquí lo que pensen!

Vos ho dic ben cert, crec que aquí falta una guerra perquè la gent sàpiga què és. Falta dic i la tenim, falta una guerra i d'ençà que visc no recordo que la Espanya hagi viscut mai en pau... I amb tot pot ésser ara, amb els de quota, ens convidria una mica d'escarment.

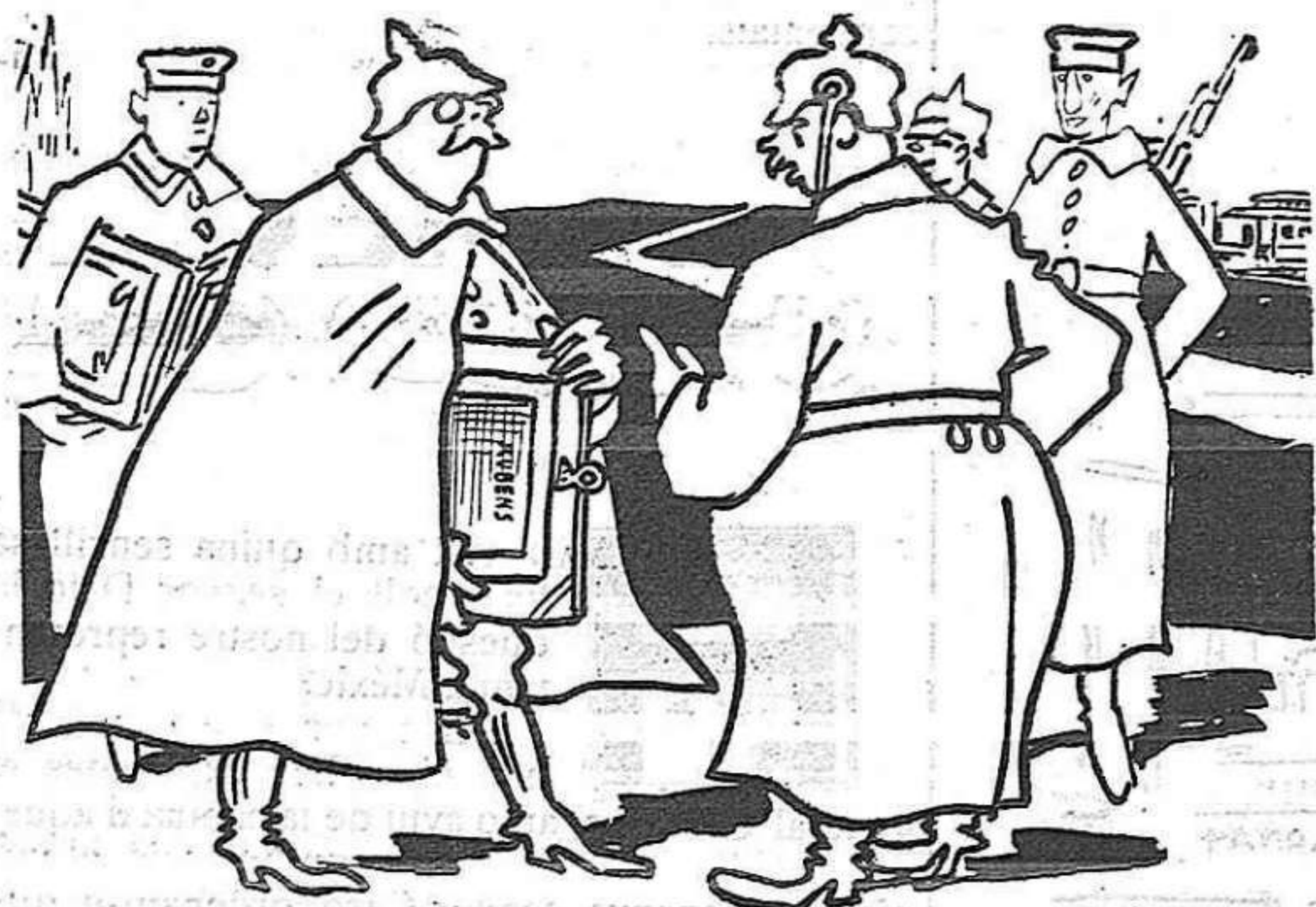
Per no fer la competència al Carnaval, han tancat les Corts. Ja han fet bé. No llegíreu *Las Noticias* del dilluns? Doncs, feu-ho; hi ha un article enviat de Madrid que és talment un vomitiu. Si en cap més país del món se diguessin les coses que allí se diuen, ja foren a la presó els acusats o els acusadors, però aquí res. Això del idóneo té la pell molt dura.

Que els constructors de vaixells espanyols de guerra, cobren amb un vinticinque per cent de descompte. Que'l Congrés paga llibres a deu mil pessetes que no'n valen ni tres-centes, que... res, un compte de mai acabar.

Creieu, no llegiu diaris, perquè sinó vos trobeu amb això, vos trobeu amb la guerra grossa i si voleu fugir-ne esglaiats se vos ficarà en els ulls la més gran vergonya que hagi sofert mai nació, i ara cau sobre nosaltres.

Mèxic, Brasil, Panamá... per tot Amèrica la gent d'Espanya se veu maltractada, humiliada, assassinada, robada... A Mèxic, an aquella república que si no és francesa avui ho deu a la ximpleria de'n Prim, cacen als espanyols com a feres. Tant se val que's diguin Huertas, com Carranza, com Villa, com Zapata, tots són iguals, i si el pobre repre-

Antologia bàrbara dels temps moderns (Núm. 7)

—Un quadro, portes aquí?... De qui és?... De Rubens?
 —No, que és meu.
 —Qui te l'ha donat?
 —En Rubens.

—Què fa aquell, tan atent?... Passa el rosari?
 —Compta les xinxes.

—Quants infants has mort, avui?
 —Dos, però... n'he fet quatre.

—Per què li has tret un ull an aquell pres?
 —Perque era borni.

Però això no és res comparat amb aquell bromista de Barcelona. Aquest portava els registres de Santa Maria, de manera que qui volia casar-se o fer batejar els nois tenia que passar per les seves mans, i era una taboia... Un dia compareixen uns per casar-se:

—De manera que volen casar-se, eh?
 —Sí, senyor.
 —Ja s'hi han pensat bé?
 —Sí.
 —Es que és molt greu això del matrimoni.
 —Veurà, veurà, deixi's d'orgues i anem al fet.
 —Caratsus, que va depressa! No han fet pas Tots-Sants abans de Pasqua?
 —Mossèn...
 —Vaja! vaja! Digui: Com se diu vostè?
 —Pere Gay.
 —I vostè.
 —Joana Pitxot
 —Pitxot, Gay, Pitxot de Gay; je! je! je!
 Fa riure això...
 —Què és lo que fa riure?
 —Això, aquests noms, Pitxot de Gay, je! je! je!
 —Mossèn...
 —No, si el meu nom també fa riure, home, no s'enfandi. Veu, jò? Me dic mossèn Sin, però tots, tots els capellans, me diuen: mossèn Sense.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 12 AL 18 DE FEBRER DE 1915

Per terra

Als dos extrems de l'immensa línia russa que va del riu Niemen a la Bucovina, els alemanys i els austríacs han pres l'ofensiva amb forces considerables, la superioritat de les quals ha obligat als moscovites a recular. Han perdut els russos tota la part de la Prússia oriental que ocuparen i la quasi totalitat de la Bucovina.

Emperò, si, com és d'esperar, els soldats del zar aconsegueixen deturar l'avenç de l'enemic, els resultats obtinguts per aquest fins ara no tindran una importància extraordinària. No s'ha d'oblidar que la línia russa, d'ençà que la guerra va iniciar-se, no han deixat d'avançar i de retrocedir alternament.

Sembla que l'ofensiva empresa pels alemanys a la Prússia oriental ha estat possible gràcies a haver rebut 160.000 homes de tropes de reforç. Hi ha qui suposa que aqueixes tropes han sigut tretes d'un altre punt de la línia de foc, i altres que creuen que's tracta de nous contingents. Nosaltres ens decantem per aquesta última opinió.

Als Cárpat, la situació no ha variat en conjunt. Allí els russos lluiten en condicions favorables; però si no podessin deturar l'avenç austro-alemany per la banda de la Bucovina, potser haurien de retirar-se novament dels Cárpat. Indubtablement, la lluita en el front de l'est és ara la de més interès.

No obstant, els comunicats francesos de aquests darrers dies indiquen que'ls aliats han emprat una nova acció ofensiva. Serà la ofensiva a fons?

Per mar

Els torpeders russos segueixen lluint-se en el Mar Negre. Darrerament han bombardejat les costes turques de l'Àsia i han enfonsat diversos vaixells que duïen provisions pels otomans.

El petit creuer turco-alemany *Breslau* ha intentat, sense èxit, el bombardeig del port rus de Batum.

Tot l'interès està concentrat en lo que succeeixi a partir del dia 18 amb motiu del bloqueig de les costes britàniques anunciat per l'Alemanya. No sabem si els teutons aconseguiran pertorbar seriament les comunicacions marítimes del Regne Unit. Lo que sabem és que l'atac a un barco neutral, sobre tot si és nord-americà, serà causa de complicacions greus per l'Alemanya.

Quan aquesta desafia perills tan grossos, és que està realment menaçada per la manca de queviures, és a dir, per la fam.

Tot esperant el dia 18, els submarins germànics han enfonsat un barco mercant anglès i un altre de francès i han atacat a l'anglès *Laertes*, que logrà fugir.

Per l'aire

Fets importantíssims han tingut lloc darrerament. La costa belga ocupada pels alemanys ha sigut bombardejada dugues vegades per esquadres aèries, formades la primera vegada per 34 avions anglesos i la segona per 40 d'anglesos i 8 de francesos. Admeint que cada avió hagi llençat 10 bombes, calculi's quina haurà sigut l'importància de l'atac i els seus efectes.

Altres bombardeigs aèris s'han efectuat, entre

sentant de la pobre Espanya protesta el fan fòra com un goç. Es una delícia això.

I al Brasil? Allí encara ho fan millor i sense tenir l'excusa de la guerra. Allí arriba un coronel (don Francisco Vieira Fabricio) i per que deu diners al amo d'una finca, lo millor que se li acut per saldar és agafar a uns treballadors espanyols i degollar-los.

I res. Aquí seguim tan idòneos.

De totes maneres ho comprenc, en comptes d'enfadar-nos-hi lo que tenim de fer és admirar-los. El nostre governador senyor Andrade, que és l'únic que me ha fet riure en tota la setmana, ja ens ho va dir diumenge en el àpat a en Zavala:

«El gran Fernández y González, aquel gigante, dijo en una ocasión: el mejor pedagogo de España soy yo, y la razón le asistía...»

I és clar home que l'assistia, an ell, i a vostè, i a en Didac Corrientes i al coronel Vieira. Si en Villa i en Zapata no són més que *bandidos generosos*, dels quals un nou Fernández i González escriurà la vida.

Res, nois, hi hà que educar-se. Primerament llegirem *Los siete niños de Ecija*, després anirem a jugar al set i mig que's un joc idòneo.

I ara bebem-hi.

MORITZ CII

Conferencia telefònica

(ENTRE L'ALCALDE DE VILALLONZA I EL MINISTRE DE LA GOVERNACIÓ)

—Senyor ministre!...
 —Qui parla?
 —Jo. Soc l'alcalde d'aquí.
 ¿I aquí on és, si pot saber-se?
 —Vilallonza.
 —Ah! I què tenim?
 Què passa?
 —Cosas molt grosses.
 Fa quinze dies que estic,
 que no sé per on girar-me.
 —Que té dolor?
 —Lo que tinc
 es que'm tornaré tarumba

—Dimontri!
 —Tal com l'hi dic.

No pot vostè figurar-se la miseria, el quadro trist que ofereix aquesta vila. Falta carn, no tenim vi; el pa ha pujat de tal modo que sols ne mengen els rics, i com que, parlant en plata, aquí de ric no n'hi viu cap ni un, excuso dir li que'l pa s'ha ja convertit en una cosa fantàstica, *fabulosa...*

—Sí que, amic, estan frescos. De tots modos, si no pa, deuran tenir patates.

—Les que hi havia, ja fa dies que han fugit cap a l'estrangè

—O mongetes.
 —Han pres el mateix camí que les patates.

—Macatxo!...
 ¿Què mengen, doncs? ¿De què viu la gent?...

—No ho sé. De miracle. Però això no pot seguir i es precis a tota pressa posar-hi remei. Anit hi ha hagut una reunió pública, i... no goso repetir les insinuacions tremendes, els conceptes subversius que allí s'han llençat. Soc calvo, i això no obstant, n'he sortit amb el pèl eribat.

—Mosca!

—Li dic que m'ha espantat.

—Però el poble ¿que no treballa?

—No. El riu va emportar-se'ns la cullita, la fàbrica de teixits ja temps que està parada, les dugues mines de guix i la de calç no funcionen... en fi, un desastre mai vist.
 —Realment; amb lo que'm conta, comprenc que'ls vilallonzins han d'estar cremat de veres.
 —Que si ho estan? Fins al cim. Precisament, mentres parlo, sento desde aquí els grans crits

que a la plaça llencen... Cregui'm, senyor ministre, el perill creix per moments.

—Nada, nada!...

Veig que convé procedir amb diligència.

—Sí, cuiti; calmi aquest mortal negui que'ns atormenta.

—Sossegui's. Demà, en el tren de les sis, per poc que'm sigui possible, li enviaré...

—¿Que?

—Vuit civils.

C. GUMA

ROBEM que així com els esguerrats no poden ésser clergues, tampoc s'haurien de admetre en el gremi an els que tenen cognoms que unes vegades fan riure, altres són irreverents i altres semblen xistos del *Papitu*.

Mireu que dir-se mossèn Marrà o pare Orellut no escau; com tampoc està bé que un rector se digui Cargoli com un que jo en coneixia. Però vaja, això, amb una micà de cura i fent-se anomenar sempre per el nom de pila, pot anar. Encomptes de mossèn Cargoli li diuen mossèn Pau i ja està. Ara lo que no té perdó de Déu, és lo que fan alguns desgraciats que, a més de tenir un nom escandalós, se'n vanten.

A Sant Geroni vaig conèixer un clergue mallorquí que's deia Capó. Doncs, mireu: Encara no arribava un foraster i millor una forastera ja el teníeu an ell fent de manera que l'interpel·lessin.

—Mossèn Capó!...

—Què hi hà?

Els forasters somreien; aleshores ell deia: —Que s'hi farà? Es així, i no més jo. So l'únic capellà Capó que hi hà en sa illa.

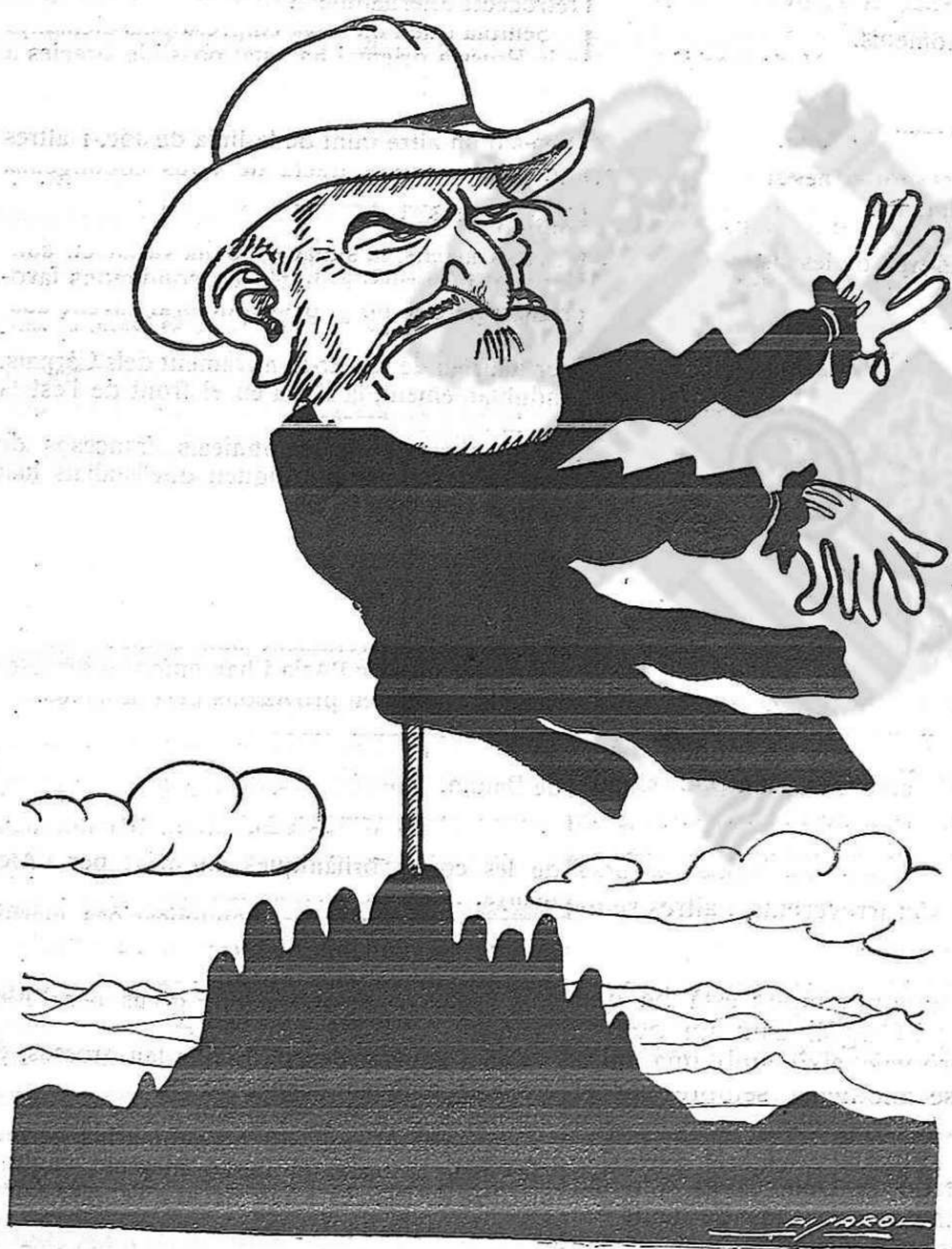
COMENTARIS

—Digues que, si això és la Porta de la Pau, acabada la guerra els barbres hauràn de passar per aquí...
—Oh, si saben que aquí hi hà el «Banc de Barcelona»,... ben segur que hi passaràn.

L'Espanta-ocells

Dimarts de Carnaval

—Pobres de nosaltres, si no fos el respecte que fan certes coses!

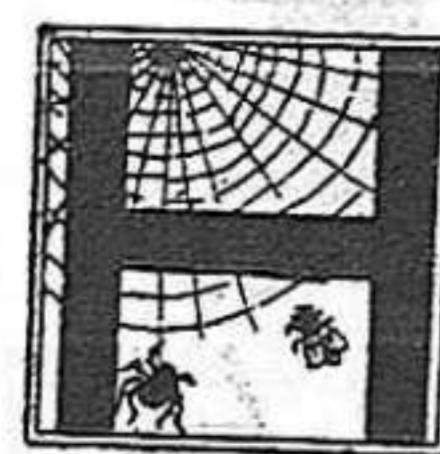

—Que no vas a la processó de la Bona Mort, demà?

—No; tinc el nas massa llarg i m'haurien de fer un forat a la cucurulla.

ells el de Friburg de Brisgau per una esquadreta francesa.

Tot fa creure que la guerra ha entrat en un període d'aconteixements sensacionals i trascendentals.

AN vist amb quina senzillesa ha resolt el senyor Dato la qüestió del nostre representant a Mèxic?

Per raons que encara no han sigut ben explicades, el general Carranza, amo avui de la capital d'aquella república, va enviar una comunicació al ministre d'Espanya, senyor Caro, ordenant-li que en el terme de vintiquatre hores abandonés el país.

La cosa, com se veu, és de lo més gruixut que en aquest gènere pot demanar-se.

Però ¿què ha fet el senyor Dato, per a estalviar-se mal-de-caps?

—Tot això no té importància—ha dit.—El general Carranza no és el governant llegítim de la nació. El nostre representant no havia presentat encara les credencials. Per lo tant, ni el general té capacitat per a ofendre, ni Espanya pot donar-se per ofesa.

I en virtut d'aquest comodíssim raonament, el general mejicà s'ha quedat tan campant, el nostre ministre s'ha embarcat a Veracruz, y aquí no ha pasado nada.

Així, al menys, ho creu el senyor Dato, director de la companyia d'equilibristes a càrrec dels quals està avui el govern de la nació.

El dissabte, i amb la fórmula de «para la próxima s'avisará a domicilio», varen suspendre's les sessions de les Corts.

¿Quan tornarà a obrir-se, ara, el Parlament? No hi hà manera d'averiguar-ho.

El Govern diu que molt aviat.

El comte de Romanones opina que la cosa no porta pressa.

La premsa sosté sobre aquest tema opinions diametralment oposades.

En quant al pobre poble...

Com que avui ja res espera del Senat ni del Congrés tant li fa que s'obrin prompte com que no s'obrin mai més.

Ave Maria puríssima!...

El govern alemany ha declarat com si digessim en estat de siti tota la Gran Bretanya.

A conseqüència d'aquesta disposició, des de ara endavant, a tots els barcos, siguin de la nació que's vulgui, que s'acostin per allí, ¡pum!... El pum!, naturalment, l'Alemanya el farà de lluny i amb la llengua.

Perque una cosa és dictar ordres absurdes i una altra cosa trobar el modo de complir-les.

Diu que prietistes i romanonistes estan a punt de fer les paus.

¿Hauràn tingut pot-ser notícia de que la taula està parada?...

Si és això, que no se'n fiin.

Acabem d'entrar a la Quaresma, i els faràn menjar de magre.

Moixigangues clericals.

Dimecres passat, com a continuació de Carnestoltes, va celebrar-se la clàssica processó de la Bona Mort.

Cucurulles i més cucurulles; ridícoles màscares que no més surten per a fer por a la mainada. Una d'aquestes disresces portava un cap de mort.

—Qui representa aquest?—va dir un noi.

Son pare, tot formal:

—El Kaiser.

Dissabte a la nit, en el Centre Obrer Tradicionalista s'hi va donar una conferència sobre un tema molt salat:

«Prácticas de campaña.—Curas de urgencia».

Curas de urgencia?

Es que'ls tradicionalistes necessiten capellans a corre-cuita?

Quasevol diria que és que se'ls acosta la darrera hora.

S'ha anunciat oficialment que doni Jaume ha nomenat què regional carlista an en Miquel Junyent.

El Correo Catalán està d'enhonorabona. D'aquesta feta tres subscriptors més.

Imprempta LA CAMPANA Y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.